

Το κόκκινο φόρεμα

Άρπαξα το καινούριο μου πουλόβερ, εκείνο που μου είχε πλέξει τελευταία η μαμά. Το φόρεσα στα γρήγορα. "Καλέ, Ζωή. Ανάποδα το φόρεσες". μου φώναξε η μαμά από την κουζίνα. Ούτε που με ένοιαξε, κι ας ήτανε η κόκκινη πλεκτή καρδούλα στην πλάτη μου. Πέρασα το κατώφλι και βγήκα στο δρόμο. Απέναντι, πίσω από τον τοίχο ενός σπιτιού με κοιτούσε ένα κοριτσάκι με ξανθά μαλλιά, δεμένα σε πλεξούδες, που της έφταναν μέχρι τους ώμους. Φορούσε ένα κατακόκκινο φόρεμα μέχρι τα γόνατα και τα μικρά παπουτσάκια της είχανε πάνω δυο αρκετά μικροκαμωμένα φιογκάκια, όμοια με τα κοτσίδα στις πλεξίδες της. Με κοίταζε για ώρα. Κι εγώ την κοιτούσα κι είχα σταθεί κοκκαλωμένη στην πόρτα. "Κρυώνω" ακούστηκε μια παγωμένη φωνή από το βάθος του διαδρόμου μέσα στο σπίτι. Γύρισα το κεφάλι μου προς την κατεύθυνση την αδύναμης φωνής. "Μα σα δεν ντρέπεσαι. Ο πατέρας σου έχει παγώσει, έτσι που την έχεις αφήσει ορθάνοιχτη την πόρτα" μου είπε νευριασμένη η μαμά και μου χαστούκισε δυνατά το μάγουλο. Άφησα να ξεφύγουν από τα μάτια μου δύο καυτά δάκρυα. Εκείνη τότε με αγκάλιασε και άρχισε να απολογείται. Πάντα μου άρεσε όταν μου ζητούσε συγγνώμη. Με φίλησε στο μάγουλο, εκεί που με χτύπησε. Κι έπειτα έσκυψε και σήκωσε τη σάκα μου που βρισκόταν στο πάτωμα. Μου την φόρεσε στην πλάτη. Ούτε που κατάλαβα πότε μου είχε πέσει. Κι έπειτα μου σιγοψιθύρισε "Άντε τράβα στο σχολείο σου τώρα. Θα αργήσεις". Γύρισα και έφυγα. Ούτε ένα μικρό αντίο δεν της είπα. Απλώς έφυγα. Την αγαπούσα πάρα πολύ τη μαμά. Δεν ήταν ψηλή. Είχε μια μακριά κοτσίδα που κατέληγε στους ώμους της. Τα μάτια της πράσινα, μεγάλα με μια μικρή μυτούλα ανάμεσά τους. Ήταν πολύ όμορφη. Και τον μπαμπά τον λάτρευα. Όσπου μια μέρα έφυγε για τον πόλεμο και από την μέρα που γύρισε δεν είναι καθόλου καλά. Είναι μόνιμα άρρωστος και ο γιατρός λέει πως μπορεί να μην βγάλει τον χρόνο. Όλοι τον περιποιούμαστε όσο μπορούμε. Όχι πως είμαστε και πολλοί. Εγώ, η μαμά, ο Παύλος και ο Φοίβος, ο γάτος μας, που τον θεωρώ σαν ένα μέλος της οικογένειάς μας. Τέλος πάντων, άλλη φορά θα σας μιλήσω περισσότερο γι' αυτή.

Τώρα πίσω στην συζήτηση μας. Βγαίνω, λοιπόν έξω και το κορίτσι δεν βρίσκεται πίσω από τον τοίχο. Ήτανε τόσο όμορφο. Σχεδόν το ζήλεψα. Δηλαδή όχι σχεδόν, το ζήλεψα κυριολεκτικά. Εκείνο το ωραίο φόρεμα, τα ωραία παπούτσια με τα φιογκάκια και τα μικρά παπουτσάκια της. Κοίταξα τις πατούσες μου. Τα γυμνά μου ποδάρια πρόδιδαν τη φτώχεια της Ελλάδας ολόκληρης. Είναι ντροπή εγώ να μην έχω τίποτα και το κορίτσι να έχει όλα τα καλούδια του κόσμου. Είναι ντροπή να έχει αυτή όλα τα καλούδια γιατί ο πατερούλης της είναι αξιωματικός ή κανέναν πολιτικός σαν αυτούς που μας εξιστορεί καθημερινά το ραδιόφωνο. Είναι ντροπή η Ελλάδα να πεθαίνει από την πείνα και η μάνα αυτού του κοριτσιού και του κάθε τέτοιου κοριτσιού να αγοράζει κάθε λίγο και λιγάκι κι από ένα καινούριο φόρεμα για την αγαπημένη της κορούλα, λες κι έχει ανάγκη από όλα αυτά τα υφάσματα. Εγώ έχω μόνο αυτό το χαζό πουλοβεράκι και ένα κοντό παντελονάκι που μου φτάνει μέχρι τα γόνατα. Με το οποίο, όμως είμαι αρκετά ικανοποιημένη και χρωστάω πάρα πολλά στη μαμά που ξόδεψε το κουβάρι που με τόσο κόπο είχε αγοράσει από τον ράφτη της γειτονιάς που τον στείλανε προχτές στα στρατόπεδα της Γερμανίας. Αυτά σκεφτόμουνα και χωρίς καν να το καταλάβω είχα φτάσει κιάλας στην εξώπορτα του σχολείου. Έσπρωξα την σκουριασμένη καγκελόπορτα και πέρασα μέσα. Πάτησα πάνω στα χαλίκια που σε κάθε μου βήμα έκαναν τον χαρακτηριστικό ήχο. Η διευθύντρια με περίμενε έξω από την τάξη. "Στο γραφείο μου τώρα, δεσποινίς Μακρυγιάννη". Όταν η διευθύντρια σου μιλάει με αυτό τον τόνο, έτσι, με

αυτή την άγρια μισητή φωνάρα της, πρέπει να την τρέμεις. Άρχισε να μουδιάζει ο καρπός μου. Είχε παραλύσει το χέρι μου, η παλάμη μου, καθώς βρισκόμουν έξω από την πόρτα του γραφείου. Δεν μπορούσα να βάλω λίγη δύναμη και να ανεβοκατεβάσω το χέρι μου για να ανοίξει η πόρτα. Είχα κοκκαλώσει. Η διευθύντρια άνοιξε θυμωμένη. "Πέρνα μέσα" μου είπε. Έκανα ένα διστακτικό βήμα προς τα μπροστά και πέρασα μέσα. "Κάτσε" με πρόσταξε. Υπάκουσα και τα πόδια μου κουνήθηκαν με την δική της προσταγή. Έκατσα. Η καρέκλα άβολη. Σκληρή. Ίδρωσα. Έκατσε κι αυτή. Η "Κουρούνα" όπως την φωνάζαμε εγώ και ο Νίκος. "Πάλι αργοπορημένη" ίσα που την άκουσα να λέει. Στα αυτιά μου βούιζε το ουρλιαχτό που φανταζόμουν. Ωστόσο, ορθώθηκα. Με τους ώμους ίσιους, χωρίς να καμπουριάζω. "Αυτό το παιδί μόνο να καμπουριάζει ξέρει" που λέει και η θεία Ματίνα. "Λουπόν, Μακρυγιάννη, εδώ βλέπω πως δεν έχετε πληρώσει τα δίδακτρα της φετινής χρονιάς". "Με συγχωρείτε, αλλά ο πατέρας μου", άρχισα εγώ, μα εκείνη με διέκοψε. "Δεν με ενδιαφέρει καθόλου. Εγώ θέλω τα λεφτά. Μόνο τα λεφτά. Και φρόντισε να την βρείτε την λύση σας. Αλλιώς αποβολή και *βουρ* έφυγες. Και τώρα κοπάνη τη" μου είπε. "Ο πόλεμος μας έχει κάνει να τα χάσουμε όλα" σκέφτηκα. "Θα πεθάνουμε όλοι". "Τι ειρωνεία, πριν τον πόλεμο να μπορούν οι γονείς μου να με στέλνουν σε ιδιωτικό σχολείο και τώρα να μην έχουμε να φάμε". "Τι περιμένεις, Μακρυγιάννη; Πρέπει μέχρι και αυτό να σου πω να κάνεις;". Είχα κοκκαλώσει. Δεν κουνιόμουν. Εξωτερικά, ήμουν σαν ένα καλό αναθρεμμένο δεκαπεντάχρονο κορίτσι, που είχε ξεχάσει τον πόλεμο. Εσωτερικά, ούρλιαζα. Βγήκα βιαστικά έξω. Θα ήθελα να πω κάτι σαν *με συγχωρείτε, θα φροντίσω να ικανοποιηθούν οι επιθυμίες σας και θα έχετε τα λεφτά πολύ σύντομα* όπως με είχε μάθει ο μπαμπάς και η μαμά και ο Παύλος. Το μόνο που είπα ήταν: "Αιντε χάσου, παλιοκουρούνα, καρακάξα. Εμείς έχουμε πόλεμο κι εσύ θέλεις λεφτά. Σε μισώ. Σε μισώ. Σε μισώ". Έπειτα, φουριόζα βάδισα προς την πόρτα και αφού πια είχα βγει από το γραφείο την άκουσα να φωνάζει "Αποβάλλεσαι. Στο καλό, Μακρυγιάννη". Ούτε που με ένοιαξε καθόλου. Ένοιωθα εκείνο το αίσθημα ευφορίας που είχε πει και ο Νίκος, ο φίλος μου. "Μόνο να γελάς ξέρεις. Νοιώθεις σαν να πετάς στα σύννεφα. Το αίσθημα ευφορίας" μου είχε πει κάποτε. "Τι είναι το αίσθημα ευφορίας, Νίκο;" τον ρώτησα αργότερα. "Μα μην κάνεις την ανήξερη. Είσαι τόσο χαζή ώρες ώρες. Σε λυπάμαι" ήταν η απάντηση που δέχτηκα από εκείνον. Ώρες ώρες νομίζω πως είμαι πραγματικά χαζή. Πως πετάω στα σύννεφα. Μόνο χαρούμενη ξέρω να είμαι. Όχι πως με χαλάει. Κάθε άλλο. Πόσο μου αρέσει που παρά τον πόλεμο εγώ νοιώθω σαν πριν. Έχω τον Παύλο, τη μητέρα, τον πατέρα, τον Φοίβο, τον Νίκο και τη φαρδιά μου τη γλώσσα που όλο και μεγαλώνει, και μεγαλώνει, και μεγαλώνει... Και δεν ξέρω ακόμα που πρόκειται να σταματήσει. Κι αν αρχίσω κι εγώ τις διαδηλώσεις σαν τον Σταύρο και την Μαρία που φύγανε για την Γερμανία μαζί με τον ράφτη της γειτονιάς; Κι αν αρχίσω κι εγώ να ουρλιάζω στους δρόμους συνθήματα για την ελευθερία; Αυτό όμως το κοριτσάκι με τις όμορφες πλεξούδες και το κόκκινο φόρεμα δεν το ξέρει...

Αθηνά Τριτάρη

Αφιερωμένο σε όλα τα παιδιά του κόσμου και σε όλα τα κοριτσάκια με κόκκινα φορέματα και όμορφες πλεξίδες.